

Jak jsem si užíval povodňovou pidiStezku

Na podzimní pidiStezku první trasy konanou poblíž Českého Šternberka na rozdíl od dalších účastníků jsem vyrazil sám z Prahy vlakem v pátek 13. září 2024, na který byl předpovídán začátek povodní v Čechách i na Moravě. To možná někoho z třicetišesti přihlášených odradilo od účasti.

Z Čerčan do Českého Šternberka jezdí dvouwagonový motoráček, takže jsem měl hned přehled, že v něm žádná ze spřízněných trasových duší bohužel nesedí. Za drobného deště jsem vystoupil, přešel most přes Sázavu a pořídil první foto. Současně ale také poslední, protože na dalších fotkách by byly jen svislé pruhy dešťových kapek a zamračená obloha. A foťáku by se to také nelíbilo. Vydal jsem se pěšky podél řeky po toku, abych skoro po třech kilometrech dorazil do místa konání do rekreačního střediska s poetickým názvem, doslova se k hodícím k nám, souznícím s Takovým konáním, Radostné Mládí.

Při cestě podél Sázavy, na které už bylo vidět, jak se její hladina zvedá, jsem doufal, že mě dojede k večeru nějaké auto kamarádů, ale to se nestalo a tak mě napadlo, zda jsem se nespletl v termínu konání o týden. Ale po závěrečném prudkém výstupu na kopec jsem narazil na krásný, pečlivě udržovaný areál s centrálním objektem a spoustou dalších chat. A na parkovišti už stála dvě mně povědomá auta a má nejistota skončila. A pak dorazili další a tak nakonec nás bylo v sobotu kolem třicítky. A na ubytování nám jen stačil zděný centrální objekt, chatky nebyly potřeba.

Po obvyklém vítání se a večeri začala za zvuku kytar obvyklá zábava se zpěvy a tanci, zatímco venku intenzivně bušily do plechové střechy kapky deště a fučel silný vítr. Plánovat nějaký výlet do přírody na sobotu bylo nemožné, jen bylo dohodnuto, že v sobotu navštívíme městečko Sázava

s programem prohlídka kláštera, návštěva cukrárny Myš Café a doporučená návštěva restaurace U Stroma a s možným odjezdem vlaku z Českého Šternberka v 9, 44.

Ráno pochopitelně za obdobného počasí jako večer bylo po plánech, na vlak odešla jen sedmička statečných, Martin N., Jirka E., Matylda K., Pavla V. a spol. a já, ostatní že pojedou o vlak později nebo auty anebo nikam. Tak začalo naše celodenní dobrodružství. Při příchodu do Českého Šternberka jsme zjistili, že náš vlak byl kvůli povodním odřeknut a další jede možná za dvě hodiny. Snažili jsme se vnutit do restaurace, která otevírala za hodinu, ale u servírky jsme nenašli pochopení. Ale pak měl jet vlak opačným směrem, tedy proti toku Sázavy, do Zruče. A tu vznikla myšlenka jet tímto vlakem, kde neprší, ve Zruči zajít do hospody a pak jet tím pozdějším vlakem zpátky dolů do Sázavy. Ve vlaku bylo příjemně vytopeno, výhledy na skaliska kolem a na protější břeh rozlévající se Sázavy byly skvostné, vlak jel pomalu prohlídkově, mašinfíra měl obavu, aby nenarazil do nějakého padlého stromu. A tak ve Zruči už nám nezbyl čas na hospodu a museli jsme se občerstvit v čekárně u nápojového automatu a zase nastoupit do toho samého vlaku, jedoucího zpátky do našeho cíle, dolů do Sázavy. Kamarádi, kteří zatím dojezdili do Sázavy auty, nám sdělili, že na 13. hodinu máme všichni objednanou prohlídku kláštera. V Kácově přišla průvodčí, že možná do Sázavy nedojedeme, protože pod Ledečkem spadly na trať stromy a dostali jsme pak vynadáno od vlakvedoucí, proč za takového počasí vůbec lezeme do vlaku. Ale výhled z okna na kácovský pivovar byl pěkný. A v Ledečku se vlak skutečně zastavil, stromy ležící v nepřístupném terénu podle výpravčího ještě nikdo nezačal odstraňovat.

Cestu do Sázavy jsme proto vzdali a odešli do asi kilometr vzdálené hospody pro vodáky U Čiháků, která zvenku i zevnitř vypadala značně ošuntěle, spíše zavřeně, ale vevnitř aspoň bylo teplo a tím i útulno. Majitel v jedné osobě kuchař, číšník, myč nádobí a možná i uklízeč nám za velmi přívětivé peníze udělal k obědu něco smaženého, nejen sýr, a my byli spokojeni. A pak jsme vyrazili pěšky domů nejdříve po vrškách, pak podél Sázavy po zelené turistické značce. Počasí bylo odpoledne celkem přijatelné, moc nelilo, ale k večeru se začínalo rychle zhoršovat.

V osadě Poříčko jsme už cca dva kilometry od našeho bydlení. A proti nám jdou tři turisté, mokří až po stehna, kteří se v poledne vydali na výlet do Českého Šternberka, to prošli suchou nohou, zpátky s problémy a říkali nám, že my už neprojdeme. A tak se znovu po poradě s mapou vydáváme na vršky, kde vede modrá značka, která skoro vede kolem našeho bydlení. Vystoupáme vzhůru do malebné osady Čeřenice, kde na ni narazíme. Ale musíme překonat ještě jedno hodně hluboké boční údolí Sázavy. Po sestupu zjišťujeme, že v něm tekoucí Křešický potok je tak rozvodněn, že je neprůchozí. Lezeme tedy zpátky strmě vzhůru do Čeřenic, odtud to je domů po silnici dvacet kilometrů a voláme v nouzi nejvyšší Tomášovi S., zda by nás se svým velkým autem nevyzvedl. Kupodivu Tomášovi je hned jasné, kde se nacházíme, ale že to bude chvíli trvat.

Hledáme busovou zastávku k úkrytu před deštěm, ale hned vedle ní se nachází hezké venkovské stavení a na něm deska pivovaru Velkopopovický kozel. Někdo bere za kliku dveří a najednou jsme se octli v přívětivých prostorách Divadelního klubu, který tam organizují místní nadšenci. A uvnitř je teplo, několik lidí tam chystá večerní vystoupení nějaké kapely z Prahy, ti už tam jsou a ubytovávají se ve spacácích na karimatkách v objektu. Můžeme si zakoupit pivo nebo kávu, posedět a také dostáváme za návštěvu klubovou kartu, všichni byli na nás hodně milí a příjemní.

A pak dorazí Tomáš a doveze nás domů na bydlení. Přes všechny problémy jsme v ten den ušli devět kilometrů. K večeri je výborná polévka s noky a kuře s bramborem. A po večeri zábava, na kterou přijede také Běďa se svými varhanami. Na internetu se dovídáme, že pokud chceme jet z Českého Šternberka vlakem do Prahy, tak jediné do Zruče a Kutné Hory a pak přes Kolín. Nevím, zda to platilo ještě ráno druhý den. Vlakem už raději nikdo nechtěl odjet, jedna skupina se vydala ještě na prohlídku hradu v Českém Šternberku, ostatní uprchli za vydatného deště auty domů.

Pidi se nám vydařila, organizátoři Vašek H., Jirka V. a Tomáš S. všechno dokonale zvládli ke spokojenosti všech. I obsluhující personál byl k nám laskavý a vlídný možná i proto, že v ten víkend jim končila sezóna. Na výsost byli spokojeni ti, kteří zašli do cukrárny Myš Café, říkali, že nic podobného nezažili. A také kvůli hroznému počasí budeme na tuto pidiStezku vzpomínat, byla jiná. Já také proto, že jsem v mém pokročilém věku zjistil, že zapínání povlečení na postelovou deku může také být po delší straně, což se mi nezdá praktické.

Sepsal: Jimmy – trasa 1